

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 5Obo/27/2013                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 9013898372                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 26.03.2015                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Anna Marková             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2015:9013898372.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Markovej a členiek senátu JUDr. Dariny Ličkovej a JUDr. Lenky Praženkovej, v právnej veci žalobcov: 1/ Slovenská sporiteľňa, a. s., Bratislava, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653 a 2/ Credit Clearing Center, a. s., Nitra, Farská 1338/42, s adresou pre doručovanie: Miletičova 21, P. O. Box 177, Bratislava, zastúpeného advokátom JUDr., Ing. Ľubomír Navráčič, PhD., Miletičova 21, Bratislava, IČO: 35 839 651, proti žalovaným: 1/ V&K PRINT, s. r. o., Banská Bystrica, Lazová 56, IČO: 31 644 210, 2/ T. X., bytom U., zastúpenej advokátom JUDr. Peter Poláček, Majerská cesta 98, 3/ X. J., bytom U., zastúpenej advokátskou kanceláriou advocatius, s. r. o., konajúca JUDr. Zdenka Benčíková, Palackého 12, P. O. Box 69, Bratislava, 4/ Z. X., bytom U., zastúpeného advokátom JUDr. Peter Poláček, Majerská cesta 98, Banská Bystrica, 5/ Ing. T. X., U. 6/ J. X., U. a 7/ W. R., U., o zaplatenie 28 710,06 eur s prísl., na odvolanie žalovanej 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. marca 2013, č. k. 50Cb/27/1998-606, takto

### rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. marca 2013, č. k. 50Cb/27/1998-606 sa v napadnutej časti p o t v r d z u j e .

Žalobcovi 2/ sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

### Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom konanie o žalobe žalobcu 1/ v časti o zaplatenie úrokov z omeškania v sadzbe 15,57% zo sumy 86 130,19 eur od 02. 02.1998 do zaplatenia zastavil a žalobcovi 1/ náhradu trov konania voči žalovaným 1/ až 5/ nepriznal. Žalovaným 6/ a 7/ náhradu trov konania voči žalobcovi 1/ nepriznal a súčasne rozhodol o vrátení súdneho poplatku v sume 3 100,06 eur žalobcovi 1/ prostredníctvom Daňového úradu Bratislava. Konanie o žalobe žalobcu 2/ v časti o zaplatenie 28 710,06 eur voči žalovaným 2/ a 4/ zastavil a súčasne uložil žalovaným 2/ a 4/ povinnosť zaplatiť žalobcovi 2/ spoločne a nerozdielne 15% úrok z omeškania zo sumy 28 710,06 eur od 01. 06. 1998 do 29.11. 2011, úroky v sadzbe 23% vo výške 226,41 eur a úroky v sadzbe 15,57% od 05. 09. 1997 do 01. 02. 1998 vo výške 2 859,12 eur s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu poskytnutého plnenia povinnosť druhého žalovaného. Žalovaným 2/ a 4/ uložil povinnosť nahradiť žalobcovi 2/ trovy konania na súde prvého stupňa za súdny poplatok v sume 1 315,48 eur a trovy

právneho zastúpenia v sume 6 718,82 eur. Žalobcovi 2/ náhradu trov konania voči žalovaným 3/ a 5/ nepriznal a žalovaným 6/ a 7/ nepriznal náhradu trov konania voči žalobcovi 2/. Ďalej rozhodol o vrátení súdneho poplatku v sume 174,19 eur žalobcovi 2/ a žalovanému 3/ v sume 950,-- eur prostredníctvom Daňového úradu Bratislava.

Rozhodol tak s odôvodnením, že po tom, ako bola vec súdu prvého stupňa vrátená odvolacím súdom na ďalšie konanie, predmetom sporu zostalo len príslušenstvo, ktoré pozostáva z úrokov z omeškania vo výške 15% ročne zo sumy 28 710,06 eur od 01. 06. 1998 do 29. 11. 2012, úrokov z omeškania vo výške 23% ročne od 01. 06. do 04. 09. 1997 v sume 226,41 eur a úrokov z omeškania ročne od 05. 09. 1997 do 01. 02. 1998 vo výške 2 859,12 eur, na zaplatenie ktorého navrhol žalobca 2/ zaviazať spolu s trovami konania žalovaného 2/ a 4/, pretože na náhrade trov konania voči žalovaným 3/ a 5/ netrval.

Ďalej uviedol, že na zabezpečenie zaplatenia úveru bolo zriadené záložné právo k hnutelným veciam - zakúpeným kníhviazačským strojom ručiteľskou listinou vyhotovenou Slovenskou záručnou bankou 26. júna 1996, v ktorej sa Slovenská záručná banka zaviazala do výšky 75% zostatku nesplatennej istiny z úveru poskytnúť žalobcovi 1/ bankovú záruku, ktorá sa však nevzťahovala na príslušenstvo zaručeného úveru, a teda na úroky, poplatky atď., ale len na istinu. Ďalším zabezpečením bolo vyhlásenie o ručiteľskom záväzku, ktoré podpísali nielen spoločníčky žalovaného 1/ ako ručiteľia, a to žalovaní 2/ a 3/, ale aj ďalší ručiteľia, a to žalovaní 4/ a 5/ a pôvodný žalovaný 6/, do práv a povinností ktorého vstúpili dedičia - žalovaní 6/ a 7/. Ručiteľia v nich podpísali, že súhlasia so zabezpečením úveru poskytnutého žalobcom 1/ žalovanému 1/ na základe úverovej zmluvy č. 342-1030643-309-01 z 26. júna 1996 v sume 4 100 000,-- Sk, pričom sa zaviazali ručiť osobným majetkom za včasné a úplné zaplatenie nielen úveru, ale aj úrokov a poplatkov do výšky vyúčtovanej žalobcom 1/. Súhlasili s tým, že uhradia v deň splatnosti úver, prípadne jeho časť, úroky a poplatky, ak ich v deň splatnosti nezaplatí z vlastných prostriedkov dlžník, pričom zároveň súhlasili s tým, že ako ručiteľia preberajú záväzok ručenia aj za zvýšené úroky. Súhlasili tiež s tým, aby žalobca 1/ uhradil sumu nesplateného zostatku úveru, jeho časti úrokov a poplatkov z ktoréhokoľvek ich účtu vedeného v ktorejkoľvek banke, prípadne odpredajom ich hmotného a nehmotného majetku až do výšky ručiteľského záväzku. Ručiteľský záväzok prijali na dobu neurčitú, a to až do úplného vyrovnania pohľadávky žalobcu 1/. Z ručiteľského vyhlásenia ďalej vyplýva, že ručenie za záväzok dlžníka nezaniká smrťou ručiteľa, ale prechádza na dedičov.

Vzhľadom k tomu, že žalovaný 1/ dlh z úverovej zmluvy prestal splácať, žalobca 1/ od úverovej zmluvy písomným podaním z 2. septembra 1997, doručeným žalovanému 1/ 6. septembra 1997 a žalovaným 2/ a 4/ 9. septembra 1997, odstúpil. Žalovaní 2/ a 3/ boli zároveň spoločníčky žalovaného 1/ a jeho konateľky, v dôsledku čoho tak bolo odstúpenie od úverovej zmluvy doručované aj im, ako konateľom spoločnosti žalovaného 1/.

Žalobca 1/ si uplatnil právo z nesplatennej časti úveru nielen voči dlžníkovi - žalovanému 1/, ale aj voči žalovaným, a to z titulu ručenia, pričom navrhol, aby boli zaviazaní na zaplatenie časti úveru, ktorý špecifikoval v návrhu vo výške 3 459 677,40 Sk, ako aj úroky z úveru, ktoré vyčíslil k 1. marcu 1998 na sumu 26 637,70 Sk na zaplatenie poplatku za vedenie účtu vo výške 700,-- Sk, na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 6 820,90 Sk od 1. júna 1997 do 4. septembra 1997 a na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 15,57% od 5. septembra 1997 do 1. februára 1998 v sume 222 957,60 Sk s tým, že žiadal priznať aj 15,57% úrok z omeškania od 2. februára 1998 zo sumy 3 487 015,10 Sk až do zaplatenia spoločne a nerozdielne.

Žalobca 2/ si uplatnil svoje právo voči žalovaným 2/ a 4/ ako ručiteľom z titulu ich ručenia, vyplývajúceho z ručiteľského vyhlásenia, nimi riadne podpísaného. Podľa ustanovenia § 307 ods.1 Obchodného zákonníka, ak sa za ten istý záväzok zaručí viac ručiteľov, ručí každý z nich za celý záväzok. Ručiteľ má voči ostatným ručiteľom rovnaké práva ako spoludlžník, preto podľa § 293 Obch. zák., ak je na to isté plnenie spoločne zaviazaných niekoľko osôb, pri pochybnostiach sa predpokladá, že sú zaviazaní spoločne a nerozdielne a veriteľ môže požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z nich. V prípade, ak by ručiteľ splnil svoj záväzok vyplývajúci z vyhlásenia o ručení, je oprávnený požadovať náhradu od ostatných ručiteľov. Napriek tomu, že na žalovaného 1/ bol vyhlásený konkurz a z majetku,

ktorý bol v konkurze speňažený, bol na základe rozvrhového uznesenia žalobca 2/ čiastočne uspokojený, zostáva právo veriteľa žalobcu 2/ proti ručiteľom v nezmenenom rozsahu. Na tomto nič nemení to, že svoj návrh následne čiastočne obmedzil. Platnosť ručenia treba posudzovať podľa ust. § 307 ods. 3 Obch. zák., pretože pri postúpení zabezpečenej pohľadávky prechádza právo z ručenia na postupníka v čase, keď postúpenie oznámil ručiteľovi postupca alebo preukázal postupník. V zmysle tohto ustanovenia obdobne je prechod práv z ručenia pri postúpení pohľadávky upravený v ustanovení § 524 ods. 2 v spojení s § 528 ods. 1 Obč. zák., na základe uvedených skutočností súd vyhodnotil ručiteľské vyhlásenia za platné.

K námietkam žalovaných 2/ a 4/ o absolútnej neplatnosti Rámcovej zmluvy, dodatku k nej a zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej medzi žalobcom 1/ a žalobcom 2/, ktorá bola spísaná formou notárskej zápisnice 5. septembra 2002 spolu s prílohou č. 1b uviedol, že z preambuly rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok vyplýva, že postupca má záujem usporiadať portfólio klasifikovaných pohľadávok, okrem iných aj v regióne Banská Bystrica podľa stavu k 30. júlu 2002 pri zohľadnení zmeny stanov v súvislosti s pohybmi na účtoch, na ktorých sú tieto pohľadávky vedené. V tejto súvislosti sa postupca zaviazal do 6 mesiacov postúpiť na postupníka pohľadávky, ktoré budú spĺňať predpoklady k 30. júnu 2002. Podľa čl. I, ktorý upravuje predmet rámcovej zmluvy, jedná sa o pohľadávky, ktoré sú vo vlastníctve postupcu ako veriteľa voči tretím osobám ako dlžníkom z úverov, v ktorých sa dlžníci zaviazali vrátiť ich a zaplatiť úroky. Súčasťou postúpených pohľadávok bolo aj ich príslušenstvo a všetky práva s nimi spojené, pokiaľ z ustanovení tejto rámcovej zmluvy a taxatívneho výpočtu pohľadávok uvedených v zmluve o postúpení pohľadávky nevyplýva niečo iné. Z bodu 4 čl. I vyplýva, že postupca preberie pohľadávky, ktoré budú uvedené v zmluve o postúpení s tým, že k jednotlivým pohľadávkam budú uvedené údaje uvedené v bode 4 čl. I - okrem iného zostatok pohľadávky celkom k 30. júnu 2002, z toho istina celkom, istina do lehoty splatnosti, istina po lehote splatnosti, úroky celkom, riadne úroky, úroky z omeškania zákonné, úroky z omeškania zmluvné, ostatné príslušenstvo, príslušenstvo pohľadávky celkom, zabezpečenie pohľadávky a ostatné.

Zo špecifikácie pohľadávok, ktorých taxatívny výpočet obsahujú prílohy č. 1a, 1b a 1c k zmluve o postúpení pohľadávok je odkaz na rámcovú zmluvu a dodatok č. 1 k nej, na základe ktorých bola zmluva o postúpení pohľadávok uzatvorená, pričom z čl. IV bod 2 vyplýva, že práva a povinnosti, ktoré nie sú upravené touto zmluvou sa riadia ustanoveniami rámcovej zmluvy a príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Tvrdenia žalovaného 2/ a 4/ o tom, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávky a jej príloh nemohlo na navrhovateľa 2/ prejsť príslušenstvo vo vyššej výške, než je uvedené v prílohe č. 1, a teda v sume 427 134,20 Sk, nie je správne.

Veriteľ - žalobca 1/ mohol svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému, pričom s postúpenou pohľadávkou podľa ust. § 524 Obč. zák. prechádza zo zákona aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. Postúpením pohľadávky veriteľ postúpi svoju pohľadávku proti dlžníkovi novému veriteľovi, t. j. žalobca 1/ žalobcovi 2/ a následky postúpenia sa prejavili v právnom postavení tak, že žalobca 1/ stratil pohľadávku, vrátane jej príslušenstva a všetky práva z postúpenia pohľadávky voči dlžníkovi nadobudol nový veriteľ - žalobca 2/. Ak by nastal prípad, že by si účastníci, ktorí uzavreli zmluvu o postúpení pohľadávky, výslovne dohodli, že pohľadávka sa postupuje bez príslušenstva, bola by takáto dohoda platným právnym úkonom, pretože ust. § 524 ods. 2 Obč. zák. umožňuje usporiadať si právne vzťahy aj odlišne od úpravy obsiahnutej v Obč. zák. V prejednávanej veci o takýto prípad nejde, pretože z dohôd, ktoré boli uzavreté medzi postupcom a postupníkom vyplýva len tá skutočnosť, že najneskôr ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky, t. j. k tomuto dátumu prechádza zo žalobcu 1/ na žalobcu 2/ pohľadávka a príslušenstvo vyčíslené len k tomuto dátumu s tým, že nasledujúci deň po uzavretí zmluvy o postúpení pohľadávky sa stáva veriteľom ďalšieho príslušenstva, ktoré pribudne, už nový veriteľ. Na žalobcu 2/ prešla okrem presne špecifikovanej pohľadávky zodpovedajúcej istine a príslušenstvu ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky aj pohľadávka a úroky z omeškania po tomto dátume tak, ako to vyplýva z rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok a aj zmluvy o postúpení pohľadávky samotnej. Žalobca 2/ je preto aktívne legitimovaný na uplatnenie práva na zaplatenie úrokov z omeškania tak, ako si ich základ a výšku vyčíslil v podaní z 30. októbra 2002.

Nevyhovel ani ďalšej námietke žalovaných 2/ a 4/, že zmluva o postúpení pohľadávky je neplatným právnym úkonom v zmysle ustanovenia § 39 Obč. zák., pretože ňou došlo k porušeniu bankového tajomstva. Ručiteľské vyhlásenia musia byť súčasťou listín, pretože bez nich by nebolo postúpenie pohľadávok možné, keďže tvorili súčasť zmluvných vzťahov medzi bankou, dlžníkom a ručiteľmi. Ak zo strany žalobcu 2/ došlo k porušeniu bankového tajomstva, čo by museli žalovaní 2/ a 4/ preukázať, nič im nebráni uplatniť si z toho vyplývajúce práva na súde.

Nestotožnil sa ani s tvrdením žalovaných 2/ a 4/, že žalobcovi 2/ nevzniklo právo na úroky z omeškania za obdobie od vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka - žalovaného 1/ až do právoplatného skončenia, pretože podľa § 33 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní sú tie úroky, ktoré prirástli od vyhlásenia konkurzu z uspokojenia v konkurze vylúčené. K uvedenému ustanoveniu sa prihliada len v rámci konkurzného konania. Pohľadávky veriteľov na zaplatenie úrokov či už z úveru alebo z omeškania trvajú ako právne vzťahy ďalej s tým, že môžu byť realizované až po skončení konkurzu. Žalobca 2/ si uplatnil právo na úroky z omeškania samostatným návrhom pred vyhlásením konkurzu na majetok dlžníka 7. apríla 1998, pričom počas konkurzného konania bolo konanie v prejednávanej veci zo zákona prerušené, preto mohol v ňom súd pokračovať až po skončení konkurzného konania vyhláseného na majetok dlžníka.

Úverová zmluva bola uzavretá 26. júna 1996 medzi žalobcom 1/ a dlžníkom. Žalobca 1/ pre neplatenie splátok úveru žalovaným 1/ odstúpil od úverovej zmluvy 5. septembra 1997, pričom žalobcovi 1/ vzniklo právo na vrátenie plnenia, ktoré žalobca 1/ žalovanému 1/ poskytol spolu s úrokmi v dohodnutej výške podľa úverovej zmluvy, inak stanovenej v § 502 Obch. zák. Po odstúpení od úverovej zmluvy, zabezpečenie ručiteľským vyhlásením naďalej trvá a vzťahuje sa nielen na základný záväzok zo zmluvy, ktorý spočíva v zaplatení dlhu z úveru, ale aj povinnosti zaplatiť úroky.

Súd nevyhovel námietke žalovaných 2/ a 4/ o premlčaní, pretože žalobca 1/, do práv ktorého vstúpil žalobca 2/ podal návrh na súd včas 7. apríla 1998, t. j. ani nie rok po odstúpení od úverovej zmluvy.

Veriteľovi pohľadávky, ktorá je zabezpečená ručením začne podľa § 392 Obch. zák. plynúť premlčacia doba okamihom splatnosti pohľadávky, pričom je potrebné poukázať aj na uznanie záväzku vykonaného žalovaným 1/, na základe ktorého začala plynúť dlžníkovi nová premlčacia doba od okamihu uznania podľa § 407 Obch. zák., preto k premlčaniu hlavného záväzku nemohlo dôjsť skôr, lebo uznanie záväzku dlžníkom má účinky aj voči ručiteľovi. Ak bola počas konkurzu vedeného na majetok dlžníka - žalovaného 1/ prerušená premlčacia lehota plynúca voči hlavnému dlžníkovi, nastal ten istý následok aj voči ručiteľovi bez ohľadu na jeho vôľu. Keďže ručením zabezpečený záväzok v celom rozsahu nezanikol, pretože bol splatený len čiastočne žalovaným 3/, v časti zaplatenia úrokov z omeškania naďalej trvá, preto žalovaní 2/ a 4/ sú povinní ich zaplatiť žalobcovi 2/. Ďalej súd považoval za potrebné uviesť, že zmena v osobe dlžníka alebo veriteľa nemá na beh premlčacej doby žiaden vplyv tak, ako to vyplýva z ust. § 400 Obch. zák., pretože zmenou v osobe veriteľa sa práva a povinnosti strán nezmenili. Ak sa ručiteľ v prehlásení zaviazal uhradiť všetky finančné záväzky dlžníka, ktoré vznikli na základe konkrétnej úverovej zmluvy, je nutné vyvodiť, že ručením boli zabezpečené všetky finančné záväzky dlžníka voči žalobcovi 1/ a neskôr žalobcovi 2/, ktoré pre neho vyplývajú z úverovej zmluvy. Ručením boli zabezpečené aj finančné záväzky dlžníka, ktoré mu vzniknú v budúcnosti, a to aj v súvislosti s odstúpením od úverovej zmluvy (§ 304 ods. 2 Obch. zák.). Ručiteľský záväzok žalovaných 2/ a 4/ je platným právnym úkonom, pričom ich ručenie nebolo vo vyhlásení žiadnym spôsobom obmedzené len na presne vymedzenú časť, napr. len na zabezpečenie úveru, bez príslušenstva, naopak ako ručiteľia vyhlásili, že preberajú svoj záväzok aj za splatenie úrokov, preto je námietka žalovaných 2/ a 4/ o neplatnosti ručiteľského záväzku nedôvodná. Súd zdôraznil, že žalovaný 2/ bol konateľom žalovaného 1/, preto o výške nesplatennej časti úveru vedel od samého začiatku, čomu nasvedčuje aj písomné uznanie podpísané žalovaným 2/ za žalovaného 1/ pred notárom ešte vo vzťahu k žalobcovi 1/. Keďže žalovaný 2/ vedel, že žalobca 1/ od zmluvy odstúpil, pretože odstúpenie od zmluvy prevzal a následne záväzok za dlžníka ako jeho konateľ písomne uznal, mal vedomosť aj o tom, že odstúpením žalobcu 1/ od úverovej zmluvy sa stal splatným celý dlh, vrátane úrokov z úveru a úrokov z omeškania.

Žalobca špecifikoval, že suma 864 919,40 Sk zodpovedá nesplatennej časti úveru, ktorá bola postúpená žalobcom 1/ na žalobcu 2/ a bola žalovaným 3/ žalobcovi 2/ zaplatená 29. novembra 2011. Preto žalovaní 2/ a 4/ s jej úhradou meškali od 1. júna 1998 do 29. novembra 2011. Žalobcovi 2/ vzniklo za toto obdobie právo na úrok z omeškania 15% ročne tak, ako si ho uplatnil. Žalobca 2/ by bol mal nárok aj na úrok z omeškania 23%, pretože na takomto úroku sa so žalobcom 1/ v úverovej zmluve dohodol. Zníženú sadzbu 15% priznal súd len z dôvodu, že žalobca 2/ sa sám rozhodol uplatniť si nie zmluvnú ale zákonnú sadzbu úrokov z omeškania, ktorá bola ku dňu vzniku úverového vzťahu nie 15,57%, ale len 15%. Proti výške úroku z omeškania upravenej súdom na 15% ročne dlžnej sumy od 01. 06. 1998 do zaplattenia sumy 28 710,06 eur žalovaní 2/ a 4/ nevzniesli námietky, pričom rozhodnutie krajského súdu sa v časti výroku, ktorým žalobu žalobcu 2/ vo zvyšku úroku, t. j. nad 15% zo sumy 28 710,06 eur od 01. 06. 1998 do zaplattenia zamietol, stalo právoplatným.

Súd vzhľadom na uvedené uzavrel, že žalobcovi 2/ patrí právo na úroky z omeškania, ktoré si uplatnil v sume 226,41 eur vo výške 23% ročne za obdobie od 01. 06. 1997 do 04. 09. 1997 zo sumy, ktorá zodpovedá nesplateným splátkam úveru, za obdobie od 01. 06. 1997 do 20. 07. 1997 vo výške 23% ročne zo sumy 2 389,96 eur za 50 dní omeškania, 23% ročne zo sumy 2 389,96 eur za obdobie od 21. 07. 1997 do 20. 08. 1997, t. j. za omeškanie dvoch splátok s omeškaním 30 dní, t. j. zo sumy 4 779,92 eur a zo sumy 2 389,96 eur za obdobie od 21. 08. 1997 do 04. 09. 1997 vo výške 23% ročne za omeškanie 13 dní. Základom pre výpočet 23% úroku z omeškania vo výške 226,41 eur bola suma 7 169,89 eur.

Úroky z omeškania, ktoré si uplatnil žalobca 2/ v sume 2 859,12 eur, zodpovedajú rozdielu oproti výške úrokov z omeškania špecifikovaných v pohľadávke vyčíslennej žalobcom 1/. Žalobca 1/ si v žalobe uplatnil úrok z omeškania vo výške 15,57% ročne od 05. 09. 1997 do 01. 02. 1998 vo výške 7 400,84 eur za 149 dní zo sumy pôvodnej istiny uplatnenej v žalobe, a to 114 840,25 eur. Vzhľadom k tomu, že z výťažku speňaženia majetku dlžníka bola žalobcovi 2/ časť sumy vo výške 4 541,72 eur zaplatená, obmedzil žalobca 2/ ním uplatnené úroky na obdobie od 05. 09. 1997 do 01. 02. 1998 na sumu 2 859,12 eur. Pokiaľ ide o výšku úroku z omeškania 23% ročne, táto bola dohodnutá v úverovej zmluve medzi dlžníkom a žalobcom 1/, a to nielen do odstúpenia od úverovej zmluvy, ale aj za ďalšie obdobie. Žalobca 1/ vypočítal úrok z omeškania správne a v súlade s dohodou obsiahnutou v úverovej zmluve, preto sú žalovaní 2/ a 4/ povinní takto uplatnený a vyčíslený úrok z omeškania s poukazom na ust. § 369 ods. 1 Obch. zák. zaplatiť. Súd preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná 2/. Žiadala rozsudok v časti, ktorou bola žalovanej 2/ a 4/ uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 2/ vyčíslený úrok z omeškania zmeniť a žalobu v tejto časti zamietnuť.

V odvolaní uviedla, že sa stále pridrižiava námietky ohľadne nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu 2/. Tvrdenie opiera o ustanovenie § 39 Obč. zák., a to v časti obchádzania účelu zákona o bankách, menovite ustanovenia o bankovom tajomstve, garantovanom v ust. § 38 zákona č. 21/1992 Zb., platného v čase uzavretia úverovej zmluvy číslo 342-1030643-319-01, z 26. júna 1996, resp. ustanovenia § 91 zákona č. 483/2001 Z. z., platného v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky z 5. septembra 2002. Podľa jeho názoru došlo k porušeniu uvedených právnych predpisov, lebo postupca - peňažný ústav postupníkovi poskytol úplne všetky informácie a podklady týkajúce sa práve bankového tajomstva, a to nad prípustnú mieru. Aj keď ustanovenie § 524 ods. 2 Obč. zák. hovorí len o nemožnosti postúpenia pohľadávky, ktorej postúpenie nie je vylúčené dohodou zmluvných strán. Podľa odvolateľky k postúpeniu takejto osobitnej pohľadávky bolo potrebné zohľadniť aj osobitný právny režim, teda k platnému postúpeniu pohľadávky a k zverejneniu, resp. sprístupneniu informácii o bankovom tajomstve mohlo dôjsť jedine a výlučne s predchádzajúcim súhlasom klienta banky. Poukázala pritom na ustanovenie článku VII bod 3 úverovej zmluvy.

Nesprávnosť napadnutého rozhodnutia odvolateľka vidí aj v posúdení ručiteľského vyhlásenia, podľa odvolateľky žalovaní 2/ a 4/ prevzali ručenie vo vzťahu k poskytnutému úveru za včasné a úplné zaplattenie tohto úveru, úrokov a poplatkov do výšky vyúčtovanej sporiteľňou. Tvrdí, že v uvedenom

texte sa vôbec nespomína úrok z omeškania, k náhrade ktorého boli zaviazaní. Pritom je podľa nej nesporné, že úroky a úroky z omeškania nie sú jedna a tá istá pohľadávka a jedná sa bez najmenších pochybností o dve úplne odlišné právne kategórie. Nesúhlasí ani s rozhodnutím nahradiť trovy konania, lebo tento spor nevyvolali žalovaní 2/ a 4/.

Žalobca 2/ vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdiť. Nesúhlasí s tvrdením žalovanej 2/, že postúpením pohľadávky bol porušený zákon o bankách. Žalobca 2/ poukázal na ust. § 38 ods. 9 zákona č. 21/1992 Zb., resp. § 92 ods. 7 zákona č. 483/2001 Z. z. podľa ktorého, ak bol klient banky napriek písomnej výzve v omeškaní so splnením čo len časti peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90, resp. 120 dní, tak v takomto prípade banka je oprávnená postúpiť na spoločnosť žalobcu 2/ pohľadávku, ktorá je, resp. bola predmetom tohto sporu spolu so všetkým príslušenstvom aj bez súhlasu klienta. Zároveň uvedená podmienka nemusela byť zo strany banky splnená v prípade, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. V súvislosti s postúpením pohľadávky bankou na tretiu osobu uvedené ustanovenia ukladajú banke povinnosť odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka. V ostatnej časti odvolanie žalovanej považuje výslovne za účelové a po právnej stránke bezvýznamné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal odvolanie podľa § 212 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní rozhodnutia v napadnutej časti, dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Z obsahu spisu vyplýva, že v priebehu konania po tom, ako žalobcovi 1/ Slovenská záručná a rozvojová banka, a. s., zaplatila aj zvyšok dlžnej istiny v sume 864 919,40 Sk a úrok v sume 427 134,20 Sk, postúpil žalobca 1/ na žalobcu 2/ zmluvou o postúpení, spísanou formou notárskej zápisnice 5. septembra 2002 zvyšok nesplateného dlhu spolu s príslušenstvom ku dňu uzavretia zmluvy. Podľa prílohy 1b k zmluve o postúpení pohľadávky predmetom postúpenia bola suma 1 292 053,60 Sk.

Žalovaná 2/ v odvolaní, ako aj v konaní na súde prvého stupňa namietala, že zmluva o postúpení pohľadávky z 5. septembra 2002, uzavretá medzi žalobcom 1/ a žalobcom 2/ je neplatná, lebo obchádza účel zákona o bankách konkrétne ustanovenie § 38 zákona č. 21/1992 Zb., resp. ust. § 91 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankovom tajomstve, lebo žalobca 1/ poskytol žalobcovi 2/ úplne všetky informácie a podklady, týkajúce sa práve bankového tajomstva.

Podľa ustanovenia § 38 ods. 8 zákona č. 21/1992 Zb., ak je napriek písomnej výzve banky jej klient dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku alebo inej svojej povinnosti voči banke, alebo ak klient obdobným závažným spôsobom opakovane poruší svoje povinnosti voči banke, je banka po predchádzajúcom upozornení klienta oprávnená aj bez jeho súhlasu informovať ostatné banky a pobočky zahraničnej banky o tom, že klient porušil svoje povinnosti voči banke, dohodnuté v zmluve alebo ustanovené všeobecne záväznými právnymi predpismi. Banka pritom môže uviesť len označenie klienta, vrátane miesta jeho sídla alebo miesta trvalého pobytu a označenie povinnosti porušenej klientom. Banka nemôže pokračovať v informovaní o povinnosti porušenej klientom po tom, čo klient v celom rozsahu odstránil dôsledky porušenia tejto povinnosti, najmä ak klient uhradil omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu, vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak klient porušil iné svoje povinnosti voči banke. Ustanovenie tohto odseku sa rovnako vzťahuje aj na pobočku zahraničnej banky a jej klientov.

Ak je napriek písomnej výzve banky jej klient nepretržite dlhšie ako 120 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, môže banka svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"). Toto právo banka nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu, vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka povinná odovzdať postupníkovi aj

dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovenom v odseku 8. Ustanovenie tohto odseku sa rovnako vzťahuje aj na pobočku zahraničnej banky a jej klientov (ustanovenie § 38 ods. 9 zákona č. 21/1992 Zb.).

Citované ustanovenia upravujú výnimky z dodržiavania bankového tajomstva bankou, stanovujú podmienky, za dodržania ktorých banka je oprávnená poskytnúť informácie, ktoré sú predmetom bankového tajomstva, tretej osobe.

Výkonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný 1/ dlh z úverovej zmluvy č. 342-1030643-319-01 z 26. júna 1996 (ďalej len úverová zmluva) neplatil ani po upomienke žalobcu 1/, preto žalobca 1/ v súlade s článkom IV. bod 5 písm. d/ úverovej zmluvy 2. septembra 1999 od tejto zmluvy odstúpil. Z uvedených skutočností je zrejmé, že dlžník bol viac ako 90 dní nepretržite v omeškaní, resp. súčet všetkých omeškaní dlžníka so splnením záväzku z úverovej zmluvy presiahol jeden rok. Preto žalobca v súlade s citovanými ustanoveniami bol oprávnený postúpiť predmetnú pohľadávku žalobcovi 2/ aj bez súhlasu klienta. Je povinnosťou banky pri postúpení pohľadávky tretej osobe, v prejednávanej veci žalobcovi 2/, odovzdať aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu z úverovej zmluvy.

Odvolací súd preto námietke odvolateľky, týkajúcej sa neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky zo zmluvy o úvere, ktorú uzavrel žalobca 1/ a žalobca 2/ 5. septembra 2002, nevyhovel.

Odvolací súd nevyhovel ani ďalšej odvolacej námietke, obsahom ktorej bol nesúhlas žalovanej 2/ s názorom súdu prvého stupňa v časti ručenia aj za úroky z omeškania. Podľa žalovanej 2/ v ručiteľskom vyhlásení sa zaviazala za včasné a úplné zaplatenie úrokov, nezaviazala sa zaplatiť aj úroky z omeškania.

K podobnej námietke ručiteľov na strane žalovaných už odvolací súd vyslovil svoj záväzný právny názor v uznesení z 29. marca 2012, č. k. 5 Obo 6/2012-568, v ktorom poukazom na ustanovenia § 303 Obchodného zákonníka a § 40 Občianskeho zákonníka vyslovil, že úmysel žalovaných 2/, 3/, 4/, 5/ právneho predchodcu žalovaného 6/ je zrejmý, že sa zaručili za konkrétneho dlžníka žalobcovi 1/ za v nimi vymedzený záväzok, ku ktorému sa ručenie vzťahuje, a to zaplatiť dlh dlžníka, vrátane všetkých úrokov až do jeho úplného splnenia.

K uvedenému záveru ešte považuje za potrebné dodať, že na základe vykonaného dokazovania je nepochybné, že dlžník v danom prípade žalovaný 1/ nevrátil žalobcovi 1/ poskytnuté peňažné prostriedky zo zmluvy o úvere v dohodnutej lehote, v dôsledku čoho žalobca 1/ od úverovej zmluvy odstúpil. Odstúpenie od úverovej zmluvy doručil nielen žalovanému 1/, ale aj žalovanej 2/. Žalovaná 2/, v tom čase konateľka žalovaného 1/, písomne formou notárskej zápisnice dlh uznala čo do dôvodu a výšky. Mala teda vedomosť o faktickej a reálnej podobe záväzku, ktorý zabezpečovala ručením, ako aj o možnosti, resp. nemožnosti dlžníka splniť splatný záväzok.

Súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí rozhodol o náhrade trov konania v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 a § 146 ods. 2 prvá veta, § 149 ods. 1 a § 151 ods. 1 O. s. p. a žalobcovi 2/ priznal náhradu trov konania. Trovy konania presne špecifikoval a podrobne odôvodnil, odvolací súd sa aj v tejto časti plne s rozhodnutím súdu prvého stupňa stotožňuje a v celom rozsahu si ho osvojuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny podľa ustanovenia § 219 O. s. p. potvrdil.

Žalobca 2/ bol v odvolacom konaní plne úspešný, mal by preto právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalobca 2/ si v odvolacom konaní náhradu trov konania neuplatnil, preto mu odvolací súd ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasom 3:0.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.